

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 21

1. NOVEMBER 1925

74. AARGANG

BOLIGER ELLER HJEM?

(Af Præsident *James E. Talmage.*)

Der er et Moment af betydningsfuld Interesse forbundet med »Mormon«-Pionérernes Ankomst til Saltsødalen i Juli 1847. Deres Komme var den første Indtrængen af Mennesker i den store amerikanske Ørken i den Hensigt, at opdyrke den og stifte Hjem. Opdagelsesrejsende havde besøgt en god Del af denne Egn for; meget af den var kortlagt og nogenlunde kendt. Men tidligere Rejsende havde gennemfaret denne Landsdel i Hast frem og tilbage, idet de kun opholdt sig der længe nok til at opnaa deres Hensigt — at undersøge, iagttage og muligvis opdage — men uden fjerneste Tanke om at forblive der.

Nogle ganske faa Aar efter Pionérernes Ankomst dertil, da »Guldfeberen« var paa sit højeste, var der et vildt Stormløb fra Østen til Kalifornien; men den egentlige Hensigt, det altbesejrende Ønske, der drev Guldsøgerne mod Vest, var at erhverve sig saa meget de kunde af det gule Metal i saa kort en Tid som mulig, for derefter at vende tilbage til deres

Hjem og i Ro og Mag nyde, hvad de saa tillidsfuldt haabede at vinde i Hast.

Senere var der en lignende Udvandring til Alaska, og i samme Hensigt, uden Tanke eller Forestilling om at ned-sætte sig i Landet og grundlægge Hjem under disse kolde Breddegrader.

»Mormon«-Udvandringen til Utah — den Gang mexikansk Territorium — staar som det første vellykkede Forsøg paa at kolonisere et nyt Land i de Forenede Staters Historie. Kolonisering betyder mere end Udforskning eller Udnyttelse; det betyder en Kamp i og med det erhvervede Land, dets Jord, Klima og andre Tilstande, en Kamp med det smukke Formaal, at oprette Hjem med deres Haver, Marker og Enge, og efterhaaden Grundlæggelsen og Opbyggelsen af Landsbyer og Købstæder.

»Mormon«-Pionéerne var Kolonister, ikke Eventyrere. Nogle faa Dage efter deres Ankomst — Dage anvendt til at pløje og plante — var disse Nybyggere travlt beskæftigede hver Dag tidligt og sent med at bygge; og de Bygninger, de opførte, var ikke blot Huse, men Hjem.

Hvad byggede de af? Af Sand og Ler fra Dalens Bund, af Smaasten, nedskyllede af Bjergstrømmene, af Salviebuske og Ukrudtsstængler, af Kviste og tilhuggede Stammer fra nærliggende Bjergkløfter. Huller gravede i Jorden var blandt de første Boliger, kælderlignende Fordybninger med Mure af Dynd foroven, nogle faa Fod over Jorden, en Stolpe i Midten tilstrækkeligt afstivet, og et Tag lavet af Grene, Buske og Planter overdækket med et godt Lag Ler.

Elendig Materiale til Hjem, siger De? Nej; det var kun middelmaadigt Stof at bygge Huse af, men ganske fortrinligt til at bygge Hjem.

Nedskriveren af disse Linier har ofte været Gæst i et saadant Kælderhus ude i Nybygderne, hvor Koloniseringen endnu er i Gang; thi eftersom Befolkningen er taget til der ude i Vesten, og Byer og Stæder med solide og imponerende

Bygninger har rejst sig paa de første Pionérens Marker, har Hjemsøgere, lad os hellere sige Hjembyggere, spredt sig og spreder sig ud til endnu ubefolkede Egne, hvor de begynder paany ligesom deres Bedsteforældre begyndte i 1847. Nedskriveren blev underholdt og beværtet med en udsøgt Gæstfrihed i nogle af disse halvt underjordiske Boliger. Mere end én Gang har han været ude af Stand til at ryste den Følelse af sig, at han var i en magisk Fortryllelse.

Kom, lad os foretage et saadant Besøg sammen. Du siger, at Gulvet ser ud som Dynd — kun haardt nedtrampet og udglattet Dynd? Se igen, og ikke alene Gulvet, men Væggene og Loftet er samme Materiale. Ser du ikke overalt omkring os disse fine Smaatræk, der giver det sorte Dynd en højere Skønhed end Marmor? Krukken der i Hjørnet fyldt med vilde Blomster oplyser bogstaveligt Stedet med Himmelens og de solvrandede Skyers sarte Pragt, forenet med Ørkenens straalende Farver — den forandrer og forvandler baade Gulv og Vægge. Se de improviserede Møbler — ikke nøgne Sæder, men med Puder og Betræk, som kun en Kvinde forstaar at tilvirke og anbringe. Jo, der maa være en Kvinde og Børn ogsaa — ellers vilde der ikke have været nogen magisk Krukke med Blomster, baade Gulv og Vægge vilde kun have været Dynd; hele Stedet vilde kun have været et Hus, og tilmed et meget daarligt Hus; men se, det er i Sandhed et Hjem. Her kommer Fader, Moder og Børn. Betragt deres lyse Smil, lyt til deres glade Stemmer; luk dit Hjerte op for den Velkomsthilsen, som kun et virkeligt Hjem kan byde en Gæst.

Mænd kan bygge Huse, men Kvinder danner Hjem. Huse laves af Træ, Sten og Jærn, Glas, Ler, Kalk og Sand. Hjem er dannet af venlig og gensidig Forstaaelse, af Hjælpsomhed og villigt Samarbejde, af Kærlighed og Bøn. Mange af os har været i fattige Boliger, illuminerede med al den Skønhed, der hører til et rigtigt Hjem; og vi har været i kostbare Paladser, der kun var Huse. Tænk nu ikke, at et virkeligt

Hjem nødvendigvis maa være fattigt. Der er ogsaa tarvelige Huse og pragtfulde Hjem. Det er ikke Indvaanernes større eller mindre Velstand, der bestemmer, om det er et Hus eller et Hjem.

Ligesom tarvelige Huse kan forvandles til ypperlige Hjem, saaledes kan de bedste Hjem synke ned til at blive uindbydende Huse. En ren og god Livsførelse er den Tryllestav, der forvandler den fattigste Bolig til en Helligdom. Synd er en Kræftskade, under hvis fordærvende Indflydelse det lykkelige Hjem synker i Grus, og uagtet det maaske timeligt holdes vedlige som et prægtigt Hus, saa er det dog kun et Vrag af, hvad der en Gang var et Hjem.

I de senere Aartier har vi hørt meget om Omgivelsernes Indflydelse paa Karakteren. Vi bliver ubetinget paavirkede af vore Omgivelser. Derfor er det indlysende, at vi bør stræbe efter at gøre vore Livsforhold saa sunde, rene og gode som muligt. Fine Klæder er ikke altid Tegn paa Renlighed eller virkelig Skønhed, ligesom en lappet Skjorte eller bagflirket Sko tilkendegiver det modsatte. I stor Udstrækning er vi i Stand til selv at afgøre, hvad Atmosfære vi vil leve i og danne og opbygge vore Hjem, der har saa stor en Indflydelse paa vort Liv.

Hvor bør du — i et Hus eller et Hjem? Er du taknemmelig og glad for din Bolig? Det vil naturligvis sige, for den Del af den, der udgør Hjemmet. Husk altid paa, at Hjemmet omfatter Huset, men Huset er i det højeste kun en Del af Hjemmet. Meget afhænger af, hvor vi lever, og af, hvad vi selv gør Stedet til. Er det dig en Glæde at have Venner til at besøge dit Hjem, og opholde sig der med dig af og til?

To af Herrens Disciple spurgte ham, da de første Gang var sammen med ham: »Mester, hvor opholder du dig?« Hvortil han venligt svarede: »Kommer og ser«!

Saaledes siger de Sidste-Dages Hellige til Menneskene i Verden, af hvilke nogle lægger en nysgerrig Mistænksomhed for Dagen med Hensyn til, hvor og hvorledes vi lever, og

hvad vi lever for. Vi lever i Hjem, gjort dyrebare ved et inderligt Familielivs Baand, helligede i Kærlighed og indviede ved Bon. Kommer og ser!

PROFETI OG AABENBARING.

(Af Ældste *B. H. Roberts.*)

Profetiens og Aabenbaringsens Aand er nødvendig i Kirken til Vejledningen af dens Embedsmænd i Udførelsen af deres Pligter. Det er ørkesløst at hævde, at den Vejledning, som Aabenbaringsens Aand gav til Herrens Tjenere i gamle Dage, vil være tilstrækkelig for Guds Præstedomme nu. Man kunde med lige saa god Grund gøre gældende, at Mølleren i Dag kunde male Korn med det Vand, der gik over hans Møllehjul igaar. De Forhold, under hvilke Guds Kirke eksisterer i forskellige Tidsaldre, forandrer sig i det uendelige; derfor trænger Kirkens Embedsmænd altid til guddommelig Vejledning, som kun kan komme til dem gennem Aabenbaring. De Aabenbaringer, der blev givne til Patriarkerne fra Adam til Abraham og Melchizedek var ikke tilstrækkelige til at lede Moses i den Gerning, som kan skulde udføre i den af ham repræsenterede Husholdning. Ejheller var de talrige Aabenbaringer givne til Moses, tilstrækkelige til at vejlede hans Efterfølger, Josva, i hans Stilling som Israels Fører; men et Middel blev tilvejebragt, hvorigennem Herrens Ord kunde komme til ham, nemlig ved Urim og Thummim, der var i Ypperstepræstens Besiddelse.

Saaledes var heller ikke Aabenbaringerne givne til Moses, Josva og hans Efterfølgere, Dommerne og Profeterne i Israel, anset for at være tilstrækkelige til at lede Apostlene, de Halvfjerds og Ældsterne i deres Arbejde i den evangeliske Udde-
ling, som den Herre Jesus paabegyndte. Ejheller var Aabenbaringerne givne til de første Apostle tilstrækkelige til at lede Pauli og hans Medarbejderes Arbejde under de stadigt skif-

tende Forhold, i hvilke de befandt sig. Efter at have rejst gennem Frygien og over hele Galatien, da var det Pauli Hensigt, at drage ind i Asien for at forkynde Ordet; men han blev forbudt at gøre dette af den Helligaand — nemlig, ved Aabenbaring. Senere vilde han drage ind i Bitynien, men Aanden tilstedte ham det ikke — det vil sige, han blev ved Aabenbaring forbudt at besøge det Land. Derefter blev han ved et inspireret Syn kaldet til Makedonien, og paabegyndte der et vidunderligt Missionsarbejde, der havde til Følge, at Kundskaben om Evangeliet spredtes gennem Makedonien, Grækenland og den vestlige Del af det romerske Rige. Paa lignende Maade behøver Ordets Forkyndere i Kristi Kirke i alle følgende Slægtled og ikke mindst i vore Dage, absolut Aabenbarelsens og Profetiens Aand til at lede deres Arbejde, dersom dette Arbejde skal være nyttebringende og antageligt af Herren.

Profetiens og Aabenbaringens Aand er nødvendig i Kirken, ikke alene til at udkaare dens Embedsmænd og lede dem i deres Gerning, men ogsaa til at undervise, formane, irettesætte, trøste og advare dens Mødlemmer. Hvorledes skal de ellers blive bevarede fra Lærdomsvildfarelser og den deraf følgende Uenighed og Adskillelse? Menneskers Veje er ikke Guds Veje, og der synes næsten at være en Trang i Menneskenaturen til at vandre bort fra Herren og finde paa mange mærkelige Erstatninger. Menneskelig Visdom er ikke tilstrækkelig til at rette Vildfarelser og advare de Hellige; thi de Ting, der hører Gud til, kan ingen erkende, uden ved Guds Aand. Følgelig er det nødvendigt, at Kirkens Præstedømme er i Besiddelse af Profetiens og Aabenbarelsens Aand.

Ejheller er det nok, at Præstedømmet er inspireret af Gud; thi alle Kirkens Medlemmer har i lige saa høj Grad Ret dertil — til Folket saavel som til Præsterne er den Helligaand lovet, og Folket har Brug for den lige saa meget som disse, thi »det naturlige Menneske tager ikke imod de Ting, som hører Guds Aand til; thi de er ham en Daarskab, og han kan ikke erkende

dem, thi de bedømmes aandeligt«. Derfor er det nødvendigt, at de, der lytter, er inspirerede af den samme Aand, som de, der underviser. »Det er skrevet,« siger Paulus, »hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som elske ham. Men os aabenbarede Gud det ved Aanden, thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybder Men vi har ikke faaet Verdens Aand, men Aanden fra Gud, for at vi kunne vide, hvad der er os skænket af Gud«. Dersom nu de Hellige i Kristendommens første Dage var velsignede med Profetiens og Aabenbarelsens Aand, hvorfor skulde den saa ikke være hos de Hellige i alle følgende Tidsaldre, eftersom den blev lovet til dem, saavel som til de første Kristne, og hos Gud er der ikke Personsanseelse? Hvorfor skulde de Kristne ikke i vore Dage have Profetiens Aand til at oplyse og trøste deres Sjæle og advare dem mod kommende Begivenheder?

ET FORSPILDT LIV.

Der er intet saa tragisk, som et forspildt Liv. Af hele mit Hjerte beklager jeg det Menneske, der staaende paa Gravens Rand tvinges til at se tilbage paa et forspildt Liv, paa en mørk, forsumpet Tilværelse, et egennyttigt, begærligt, hensynsløst Liv, altid optaget af sine egne Interesser uden at tage andres i Betragtning. Et saadant Menneske kan aldrig kende noget til det virkelige Livs Glæder, til den Tilfredshed og Lykke, der kommer gennem selvfornægtende Handlinger og Hensynsfuldhed mod andre.

(Success.)

HERRENS AAND.

Det er Hensigten i de følgende Linier at betragte Betydningsfuldheden af Herrens Aand som et Middel til Forstaaelse af os selv og Tilværelsen, og som en Indflydelse, der tildanner vort Liv.

Skriften erklærer, at »der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Aand gør ham forstandig«. Gaar vi ud fra Sandheden af disse Ord, og tror vi paa Læren om Modsætninger i alle Ting i saa stor Udstrækning, at vi overbevises om Tilværelsen af et Væsen, der bruger al sin Magt til at stride imod Gud, da kan vi uden Frygt for Modsigelse ligeledes sige, at der er en Aand i Mennesket, og den onde Aands Indflydelse gør den uforstandig.

Mennesket befinder sig altsaa mellem to mod hinanden stridende Indflydelser, og har Valget mellem disse; men denne Frihed til at vælge er en Gave, som den ene af disse to Magter, Gud og Satan, gav til Mennesket, men som den anden vilde berøve ham. Var det lykkedes Morgenrødens Søn at gennemføre sin Plan vedrørende vor jordiske Tilværelse, da vilde vi ikke have modtaget vor Handlefrihed, men vilde have været berøvet Herrens Aand, og vor Tilstand under hans »Regering« vil vi kunne danne os et Begreb om, ved at overveje Præsident Joseph F. Smiths Ord om dette Emne:

»Intet Menneske fødes til Jorden uden at besidde en Del af Guds Aand, og det er denne Guds Aand, der giver hans Sjæl Forstand. Uden denne vilde han kun være et Dyr, ligesom den øvrige Del af Dyreriget, uden Forstand, uden Omtanke, uden Tænkeevne, Hensigt og Ansvarsfølelse udover Trangen til at tilfredsstille sin Hunger og Tørst ligesom Dyrene. Han er skabt i selve Guds Billede, saa at han kunde tænke, overveje, bede, udøve Tro og kan bruge sine Evner til Opnaaelsen af sit Hjertes Ønsker, eftersom han anvender sine Kræfter i den rigtige Retning og bliver derved berettiget til en forøget Andel af den Almægtiges Aand til at lede ham fremad til

endnu højere Intelligens, til forøget Velstand og Lykke i Verden; men i Forhold til hans Misbrug af sine Evner i det ondes Tjeneste, vil den Almægtiges Inspiration bortdrages fra ham indtil hans Sind bliver saa formørket og tomt, at han, hvad hans Kundskab om Gud angaar, er ligesaa uvidende som det umælende Dyr.«

Herrens Aands store og almindelige Opgave er at oplyse Menneskene og vejlede dem gennem Livet paa Jorden. Om Forskellen mellem den Helligaand og Herrens Aand, har Joseph F. Smith udtalt følgende:

»Det Spørgsmaal bliver ofte stillet: Er der Forskel paa Herrens Aand og den Helligaand? Disse Udtryk bruges ofte i Flæng, det ene for det andet. Vi siger ofte Guds Aand, naar vi mener den Helligaand, ligeledes siger vi Helligaanden, naar vi mener Guds Aand. Den Helligaand er en Personlighed i Guddommen og ikke det samme som den Aand, der oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden. Det er Guds Aand, der udgaar til Verden gennem Jesus Kristus, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden, og som stræber med dem indtil den bringer dem til en Kundskab om Sandheden og Besiddelsen af den Helligaands højere Lys og Vidnesbyrd.«

Gennem Herrens Aands oplysende Indflydelse vil Menneskene lære at forstaa, at »Gavmildhed betaler sig bedre end Begærlighed, at Venlighed er stærkere end Grumhed, Tilgivelse mere velsignet end Hævn, og Frihed en bedre Regent end Magt.«

Guds Aand er Betingelsen for Fremadskriden og Udvikling. En af dens vigtige Egenskaber er Orden. Forstaaelse uden ordensmæssig Anvendelse af denne er lig Tro uden Gerninger, Tanker uden Udtryk. »Mit Hus er et Ordenshus, og ikke et Forvirringshus« (Pag. Bog 132:8). Dette Skriftsted kan have en fysisk saavel som aandelig Anvendelse.

Guds Aand tilskynder til Opdagelser. »Og jeg saa, og se, der var iblandt Hedningerne en Mand, som var adskilt fra

sine Brødres Sæd ved de mange Vande; og jeg saa, at Guds Aand kom ned og virkede paa Manden; og han fór hen over de mange Vande, lige til mine Brødres Sæd, som var i det forjættede Land.« (1. Nephi, 13 : 12).

Den efter Kundskab tørstende Columbus blev oplyst af den Almægtiges Inspiration ligesom Joseph Smith, da han ønskede at vide, hvilken af Kirkerne han skulde slutte sig til, men de var alle forvirrede med Hensyn til deres Gudsbegreb. Ethvert Skridt fremad, som Videnskaben er i Stand til at gøre, er Resultatet af Herrens Aands Indflydelse. De Opdagelser, der har sat Børnedødeligheden ned; Opfindelser, der gør det muligt for Mennesket at udføre mere i en Dag, end han tidligere kunde paa en Maaned, at rejse længere paa en Time, end han før kunde paa en Dag, at samtale med flere Mennesker i et Minut, end han tidligere var i Stand til i en Levetid — alle disse Ting skyldes Guds Aands Indskydelser, hvilke Menneskene har handlet efter.

Det er opmuntrende at lægge Mærke til, at de største af disse Fremskridtsmænd, der ikke helt umotiveret kan kaldes videnskabelige Frelser, anerkender den Oplysningens Kilde, hvorfra de har øst og som gjorde deres Opfindelser eller Opdagelser mulige.

Herrens Aand er en Fredens og Frihedens Aand. »Og det skete, at jeg saa, at Guds Aand virkede paa andre Hedninger; og de gik ud af Fangenskab og fór over de mange Vande. Og jeg saa, at Herrens Aand var over Hedningerne, og de havde Fremgang i Landet.«

Trangen til og Bestræbelserne for Fred og Fordragelighed blandt Menneskene er fra Herren, men slavisk Underkastelse eller Fred paa Bekostning af Frihed, er ikke i Harmoni med Aanden fra ham, der drev Vekselererne ud af Templet og sagde til Satan: Vig bag mig. Paa dette Grundlag kan vi forstaa, hvad han mente, naar han sagde: »Jeg er ikke kommen for at bringe Fred til Verden«, thi han vidste, at Fred blandt Mennesker ikke kunde frembringes ved et Magtbud.

Guds Aand er en Virksomhedens og Selvopofrelsens Aand. Eftersom Guds Aands Ledsagelse er utvungen og fri, er den uforenelig med Modvillighed eller befalet Trofasthed. Den bringer aldrig Mennesket i Trældom. Den leder Mennesket til at udføre sin Tjenestegering som et Privilegium og med Glæde. Denne Aand betyder Hjælpsomhed forenet med Forberedelse, Ledelse forenet med Kærlighed. Den er mesterlig saavel som ydmyg; dens Virksomhed udspringer fra det indre, henter Styrke fra oven og fremkalder Taknemmelighed her-nede. Det er den Slags Tjeneste Frelseren talte om, da han sagde, at »den største blandt eder er alles Tjener«, en Ger-ning ligesaa uimodstaaelig, som Solstraalen og ligesaa sikker paa Kronen, som Sandheden er paa Sejr.

Opofrelsen begynder, hvor Bekvemmeligheden ophører. Fra at give et Smil eller et venligt Ord til at træde tilside, at en anden kan passere, eller at give sit Liv, at en anden kan leve. Aandens Tilskyndelser til Selvopofrelser bringer større aandelige Værdier end noget andet i Universet, hvis de følges. »Og jeg skal, naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, drage alle til mig.« (Joh. 12 : 32, 33). Faa bliver maaske kaldet til at dø for andre, men alle er kaldet til at leve for andre, og ved at gøre dette, følger vi blot vor Frelzers store Eksempel.

(Rel. Soc. Magazine.)

GUD, VOR FADER.

(Af Ældste *Nephi Jensen* i »Liahona«.)

Det mest kraftfulde Ord, vi udtaler, er et lille Ord. Det staves med blot tre Bogstaver. Det er Ordet »Gud«. Det er Benævnelsen paa det helligste Begreb, der beskæftiger Men-neskers Tanker. Det er det ophøjede Navn paa Universets alvise, almægtige og alkærlige Hersker.

Alle vore Begreber om det største og bedste i Livet udgaar fra vor Forestilling om Gud. Vor Ide om Retfærdighed, vor

Forestilling om Rettighed, vor Forstaaelse af Sandhed, vort Forhold til det gode, og vor Paaskønnelse af, hvad der er smukt og ophøjet, er altsammen afhængig af vort Begreb om Gud.

Dersom vor Forestilling om Guddommen er vag og ubestemt, vil vore Begreber om Ret og Uret være svævende og holdningsløse. Dersom vi, for Eks. tænker os Skaberen som en formløs, allestedsnærværende Aand eller Energi, vil vor Tro paa ham ikke i nogen nævneværdig Grad indvirke paa vor Handlemaade. Men dersom vi i vort Sind har en bestemt Forestilling om Gud som en herliggjort, miskundelig Personlighed i menneskelig Skikkelse, der virkeligt hører og besvarer vore Bønner, da vil vor Tro paa ham paavirke hele vor Livsførelse.

En upersonlig Kraft kan ikke være Genstand for vor Tro. Antag, for Eks., at vi tænker os Gud som »evig Energi«, kunde vi bede med Tro? Tænk om vi skulde bede: »O, du evige Energi«. Man kunde ikke bede til en saadan Guddom med nogen Vished for at faa Bonnen besvaret. Kun naar vi med Forstaaelse kan sige: »Vor Fader, du, som er i Himmelen«, kan vi bede i Aand og Sandhed.

Himmelens og Jordens Skaber omtales som Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Han har en bestemt Bolig. Han er ikke blot en formløs Kraft. Kort efter at Jesus var opstanden mødte han Marie i Haven. Først kendte hun ham ikke, men da han talte til hende, saa hun, at det var Herren. I overstrømmende Glæde rakte hun Hænderne frem mod ham, men han sagde til hende: »Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud.« (Joh. 20 : 17) Læg Mærke til Ordene: »Jeg farer op til min Fader«. De er meget udtryksfulde. De lærer os, at Gud har et særligt Opholdssted. Jesus vilde ikke have talt om at »fare op« til sin Fader, dersom Faderen var en formløs Aand, der er lige saa meget et Sted, som et andet.

Faderen har ikke alene et bestemt Opholdssted, men han indtager ogsaa en Plads og Stilling i Forhold til andre Personligheder. Paulus fortæller os, at Jesus »har sat sig ved Majestætens højre Haand i det høje« (Heb. 3 : 1). Stefanus vidner om den samme Sandhed. Da han blev stenet til døde læser vi, at han »stirrede op imod Himmelen og saa . . . Jesus staaende ved Guds højre Haand« (Ap. Ger. 7 : 55).

Vor himmelske Fader har Form, Størrelse og Udseende. Skrifterne fremsætter aldeles uomstødeligt denne hellige Sandhed. I den første Bog i Bibelen berettes, at Mennesket blev skabt i Guds »Billede« og »Lignelse«. Bemærk Ordet Billede i Teksten. Det oprindelige Ord har en bestemt Betydning. Det kan ikke, som de fleste af vore kristne Venner siger, mene en aandelig Lighed. Det er oversat fra det latinske »imago« og betyder en Imitation af en Person eller Ting »i fast Form«. Med andre Ord, det betyder »en tilhugget Efterligning eller modelleret Repræsentation af Person«.

Det nye Testamente er lige saa utvetydigt som det gamle, hvad Læren om Guds Personlighed angaar. I sit Brev til de Hellige siger Jakob, at Menneskene er blevne til efter »Guds Lighed« (Jak. 3 : 9). Paulus siger i sit Brev til Filippenserne, at Jesus Kristus er »Gud lig« (Fil. 2 : 6).

Gud besidder de samme Egenskaber, som organiserede intelligente Væsener, Evnen til at se, høre og tale. I 1. Mosebog 21 : 17 siges der, at »Gud hørte Drengens Røst«. I 5. Moseb. berettes, at »Gud talte til os ved Horeb«. Johannes siger i et af sine Breve, at »Gud er Kærlighed« (1. Joh. 4 : 8).

Jesu Kristi Liv paa Jorden giver os det tydeligste og mest tilfredsstillende Bevis for, at Gud Faderen er et personligt Væsen. Ved sin Fødsel var Jesus i Form og Udseende ganske som andre Born. Da de vise Mænd kom med deres Gaver, saa de et lille Barn, et lille menneskeligt Væsen. Og dog, hvad var det de saa? De saa — Guds Son, det samme Væsen, som var hos Gud i Begyndelsen og ved hvem Gud skabte Verden.

Dette Barn voksede op. Tolv Aar gammel fandt de ham en

Dag i Templet, hvor han diskuterede med Datidens lærde Mænd, der forundrede sig over hans Lærdom. Naar disse Lovkyndige og Skriftkloge betragtede dette Barn, saa de en Dreng, der i Udseende, Størrelse og Optræden lignede enhver anden Dreng.

Under hans Opvækst mistede denne Dreng ikke noget af sin menneskelige Form og Udseende. Da han var bleven en fuld-voksen Mand, lignede han andre Mennesker saa meget, at Jøderne sagde om ham: »Er dette ikke Tømrrermandens Søn?« Hvad mente Jøderne? De mente, at Jesus ikke kunde være Guds Søn, fordi han hørte til Tømrrermandens Familie og var i Udseende ganske som andre Mænd.

Ejheller mistede han sin menneskelige Skikkelse under Forandringen fra Dødelighed til Udødelighed. Efter hans Opstandelse viste han sig i Værelset, hvor hans ti Disciple opholdt sig. Først troede de, at han var en Aand. Jesus forstod deres Tanker, og sagde til dem: »Føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I ser, at jeg har« (Luk. 24 : 39).

Denne Jesus, der som Barn var lig andre Menneskebørn i Udseende, der som Dreng og Voksen var lig andre Dreng og Mænd, og som efter sin Opstandelse havde et haandgribeligt Legeme af »Kød og Ben«, opfor til sin Fader i Himmelen.

En Dag, medens han var hos sine Disciple, sagde Filip til ham: »Mester, vis os Faderen«. Jesus svarede: »Saa lang en Tid har jeg været hos eder, og du kendte mig ikke, Filip? Den, som har set mig, har set Faderen; hvorledes kan du da sige: Vis os Faderen?« (Joh. 14 : 9). Hvad var Mesterens Mening? Han mente, at han i Form, Størrelse og Udseende var ganske som sin Fader i Himmelen. Paulus, Hedningernes Apostel, forstod tilfulde denne store Sandhed. Han skrev derom i sit Brev til Hebræerne: »Han, som — efterdi han er hans Herligheds Glans og hans Væsens udtrykte Billede, og bærer alle Ting med sin Krafts — efter at have gjort Renselse fra Synderne har sat sig ved Majestætens højre Haand i det høje.« (Heb. 1 : 3).

Altsaa maa Himmelens og Jordens Skaber, vor evige Fader, ogsaa være en virkelig Personlighed. Han har Form og Størrelse. Han er i Udseende det »udtrykte Billede« og Lignelse af Jesus Kristus.

Men nogen vil maaske sige: »Erklærer Skrifterne ikke udtrykkeligt, at Gud er en Aand?« Jo, saaledes siger Bibelen. Men hvad menes der hermed? Betyder det, at han er formløs? Absolut ikke. Aander har Form. Den mest vigtige Del af Mennesket er Aanden. Det kan med Sandhed siges, at »Mennesket er Aand«. Men et saadant Udtryk vilde ikke betyde, at Mennesket ikke havde et Legeme. Lige saa lidt kan Bibelens Ord, »Gud er en Aand« betyde, at Gud ikke har et Legeme.

Men, siger en anden, hvad vil De gøre med Davids Udtalelse, »reder jeg mit Leje i Dodsriget, se, da er du der« (Ps. 139 : 8)? Beviser dette ikke, at Gud er allestedsnærværende? Jo, Gud er allestedsnærværende, men paa hvad Maade? Et dagligdags Eksempel vil give os Svaret. Præsident Coolidge er, ved sin Indflydelse og Myndighed tilstede samtidig overalt i de Forenede Staters udstrakte Omraade, men som Person er han kun et Sted ad Gangen. Gud er tilstede overalt i Universet ved og igennem hans Aands Indflydelse og Kraft. Men Gud, den forherligede Personlighed, er kun til Stede et Sted ad Gangen.

Den sande Gud er et herliggjort, majestætisk Væsen, i hvis Billede og Lignelse vi er skabt. Han har et Legeme af Kød og Ben lige saa folbart som Menneskets. Han er vor alvise Fader, vore udødelige Aanders Ophav. Vi er i Sandhed hans Born. Vi kom fra hans herlige Bolig, og ved Adlydelsen og Efterlevelsen af hans Evangelium vil vi faa Lejlighed til at komme tilbage til ham.

Paa Grund af vort nære Slægtskab til ham, aabenbaret til os ved Evangeliets Gengivelse, kan vi stole paa ham med den Tillidsfuldhed, som et Barn har til sine jordiske Forældre. Vi kan betro os til ham, og samtale med ham gennem hans hellige Aand i Bøn og Paakaldelse.

De smukke og følelsesfulde Ord i Herrens Bøn — Vor Fa-

der, du, som er i Himmelen — tilkendegiver det sande Forhold. Han er i Sandhed vor himmelske Fader. Helliget være hans Navn.

VAAGN OP, I HERRENS FOLK.

(Mel.: Songs of Zion, Nr. 228.)

Vaagn op, I Herrens Folk, vaagn op;
Med Tro søg eders Gud i Løn,
Anraab om Hjælp mod Syndens Vold,
Faa Kraft fra ham ved ydmyg Bøn.

Vaagn op, og kom fra Babel ud,
Bort fra en Verden fuld af Synd;
Fly fra det døde Bogstavs Bud
Og paa et Liv i Tro begynd.

Thi se, fra Himlen Sandhed kom,
En Engel bragte Naadens Bud,
Som højt nu lyder Jorden om —
Vaagn op og dyrk den sande Gud.

Vaagn op, faa eders Lampe tændt,
Hold Herrens Bud og følg hans Ord,
Thi snart er Prøvens Time endt
Og Trofasthed Belønning faar.

J. S. H.

INDHOLD:

Boliger eller Hjem	321	Herrens Aand	328
Profeti og Aabenbaring	325	Gud vor Fader	331
Et forspildt Liv	327	Vaagn op, I Herrens Folk	336

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).